

Щомъ влѣзне, още отъ вратата
Загледа съ присмѣхъ на устата,
И озлобенъ;
Личи си, той къмъ всичко е студень.
Написано е нему на челѡ,
Че той на всички мисли зло.
Когато съмъ на твоитѣ колѣна,
Тѣй леко, топло ми е — съмъ блажена!
Но — дойде той — въ сърдце ми мракъ дълбокъ...

ФАУСТЪ

Ти, ангелски пророкъ!

МАРГАРИТА.

И толкозъ го душа ми мрази,
Че гдѣто дойде той при нази,
Не знамъ дали те любя още дори;
При него азъ забравямъ и молитва,
Гризение сърдцето ми изпитва.
И тебе, Хенрихъ, трѣбва тѣй да те мори?

ФАУСТЪ.

Това е антипатия!

МАРГАРИТА.

Ще трѣба да си ида.

ФАУСТЪ.

Ахъ, въ коя
Минута на гржди ти ще увисна?
Душа въ душа и грждъ на грждъ ще да притисна?

МАРГАРИТА.

Ахъ, азъ самичка да бихъ спала,
Отъ мойта стая ключа бихъ ти дала,
Но мама леко спи, ще чуй.